

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/47/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119249015
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6119249015.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Daša Kontríková a Mgr. Fedor Benka, v spore žalobcu: COFIDIS SA, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d' Ascq CEDEX, Francúzsko, konajúci prostredníctvom COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Landererova 12, Bratislava, IČO: 50 595 628, zast.: Advokátka kancelária Antovszká, s. r. o., so sídlom Bárdošova 2/A, Bratislava, IČO: 36 866 881, proti žalovanému: M. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. - J. č. XXX, o zaplatenie 1.094,79 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12Csp/90/2019 - 112 zo dňa 08. marca 2021 výlučne voči výroku III. v časti o výške náhrady trov konania, takto

rozhodol:

I. Odvolanie sa o d m i e t a .

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 1.115,- eur zastavil, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 74,19 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a súčasne uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 32,96 eur na trovách právneho zastúpenia, k rukám advokáta žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd rozsudok vo výroku III. o nároku a o výške náhrady trov konania odôvodnil aplikáciou ust. § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 a čl. 17 základných princípov zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že žalobca ako po procesnej stránke úspešná strana sporu (úspech mu treba pričítať aj v späťvzatej časti žaloby) má nárok na náhradu trov voči žalovanému v plnom a v súlade s čl. 17 CSP súd rozhodol zároveň, keďže ide s prihliadnutím na ustálenú rozhodovacia prax súdov v obdobných veciach o vec „jednoduchého právneho posúdenia“, o výške trov. Žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania na trovách právneho zastúpenia podľa špecifikácie advokáta v písomnom podaní z 27.01.2021 tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby - 19,92 eur, paušálny výdavok 13,04 eur, vrátane DPH 20 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne. Žalobca uviedol, že odvolanie podáva proti výroku III. z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 365 ods. 1 písm. d) CSP/. S poukazom na ust. § 251, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP žalobca namietal, že prvoinstančný súd výrokom III. rozsudku rozhodol o nároku na náhradu trov konania a zároveň o konkrétnej výške náhrady trov konania na trovách právneho zastúpenia, pričom podľa žalobcu je takýto výrok zmätočný. Spôsobuje pochybnosť o tom, či má žalobca nárok na náhradu trov konania na trovách právneho zastúpenia v rozsahu 100 % alebo len na sumu vo výške 32,96 eur. Žalobca v podaní zo dňa 27.01.2021 uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 32,96 eur s DPH, ale táto suma predstavovala iba trovy právneho zastúpenia za

podanie čiastočného späťvzatia a návrhu na pokračovanie v konaní. Počas súdneho konania vznikol žalobcovi nárok na náhradu trov právneho zastúpenia aj za iné úkony právnej služby. Súd prvej inštancie mal vo výroku III. rozsudku rozhodnúť iba o nároku na náhradu trov konania a nie o konkrétnej výške trov. Správne mal daný výrok znieť tak, že súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Ak mal prvoinštančný súd záujem rozhodnúť o konkrétnej výške trov konania, bolo potrebné, aby sa zaoberal trovami konania v rozsahu zaplateného súdneho poplatku a v rozsahu trov právneho zastúpenia za všetky uskutočnené právne úkony. V odvolaní žalobca vyčíslil celkové trovy konania za jednotlivé úkony právnej služby a v tejto súvislosti si uplatnil náhradu trov konania spolu vo výške 322,80 eur pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 290,30 eur s DPH a iných trov konania vo výške 32,50 eur. Podľa žalobcu mal výrok III. rozsudku v takom prípade znieť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 322,80 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. S poukazom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP zmenil výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie tak, že súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) odvolanie odmietol.

4. Podľa § 124 ods. 1 CSP každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

5. Odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalobcu podľa jeho obsahu smeruje voči výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, avšak iba voči časti o výške náhrady trov konania. Ako už bolo vyššie uvedené, súd prvej inštancie výrokom III. rozsudku rozhodol jednak o nároku na náhradu trov konania, keď žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a súčasne v tom istom výroku rozhodol aj o výške náhrady trov konania, keď uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 32,96 eur na trovách právneho zastúpenia, k rukám advokáta žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že tento sa nestotožňuje s priznanou výškou náhrady trov konania. Výrok o priznanom nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 % nijako nerozporuje.

6. Podľa § 212 ods. 1 CSP rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej.

7. Podľa § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

8. Podľa § 355 ods. 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

9. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,

o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

11. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

12. Podmienkami prípustnosti odvolania sú spôsobilý predmet odvolania, zachovanie zákonnej lehoty na podanie odvolania, procesná legitímácia odvolateľa a dodržanie zákonných náležitostí odvolania.

13. V zmysle procesnej úpravy je odvolanie prípustné proti rozsudku súdu prvej inštancie iba vtedy, ak to zákon nevyklučuje a proti uzneseniu súdu prvej inštancie iba vtedy, ak to zákon pripúšťa.

14. V prejednáwanej veci odvolanie smeruje výlučne proti výroku III. rozsudku prvoinštančného súdu, a to iba voči časti o výške náhrady trov konania. Tento výrok, i keď je obsiahnutý vo výrokovej časti rozsudku, má povahu uznesenia, nakoľko ním súd nerozhodol vo veci samej. Vzhľadom na uvedené je potom potrebné posudzovať prípustnosť odvolania proti tomuto výroku iba v zmysle ust. § 355 ods. 2 v spojení s § 357 CSP. Z citovaného ust. § 357 CSP vyplýva, voči ktorým uzneseniam zákon odvolanie pripúšťa. Je evidentné, že zákon proti rozhodnutiu súdu, ktorým súd rozhodol o výške náhrady trov konania, odvolanie nepripúšťa. Z ust. § 357 ods. 1 písm. m) CSP vyplýva prípustnosť odvolania iba voči rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, nie však voči rozhodnutiu o výške náhrady trov konania. Prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu o výške náhrady trov konania nemôže podľa odvolacieho súdu ovplyvniť ani to, že súd prvej inštancie strany sporu nesprávne poučil o možnosti podať odvolanie aj voči tejto časti rozsudku. Nakoľko odvolanie bolo podané proti výroku III. prvoinštančného rozsudku v časti o výške náhrady trov konania, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa, odvolací súd podané odvolanie odmietol podľa ust. § 386 písm. c) CSP bez toho, aby sa odvolaním vecne zaoberal.

15. Hoci odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol, považuje za potrebné k veci dodať, že i keď ust. § 262 ods. 2 CSP zveruje rozhodovanie o výške náhrady trov konania súdnym úradníkom, toto ustanovenie podľa názoru Ústavného súdu SR vysloveného v uznesení č. k. PL. ÚS 10/2019 - 11 zo dňa 30. januára 2019 nemožno vykladať príliš formalisticky. Nemožno totiž a priori vylúčiť, že by o výške náhrady trov konania nemohol rozhodnúť aj sudca. Napriek kogentnosti ust. § 262 ods. 2 CSP takéto rozhodnutie sudcu spĺňa všetky atribúty súdneho rozhodnutia. Problém by mohol vzniknúť len v tom, že proti rozhodnutiu sudcu o výške náhrady trov konania by nebolo prípustné odvolanie (§ 357 CSP a contrario), avšak z ústanoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných. Ani čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd negarantuje samotné právo na odvolanie na súd vyššej inštancie a dvojinštančnosť, ako vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgicku zo dňa 23.06.1981, Adolf proti Rakúsku zo dňa 26.03.1982, Feldbrugge proti Holandsku zo dňa 29.05.1986), nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania. Vzhľadom na prezentovaný názor Ústavného súdu SR je teda možné konštatovať, že nie je vylúčené, aby o výške náhrady trov konania rozhodol aj sudca súdu prvej inštancie. V súlade s procesnou úpravou CSP upravujúcou trovy konania je však podľa odvolacieho súdu žiaduce, aj v takom prípade, zachovať dvojfázovosť procesu rozhodovania o trovách konania (výnimku predstavuje rozhodovanie o trovách konania v platobnom rozkaze), t. j. najprv rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania a až následne samostatným uznesením rozhodnúť o výške náhrady trov konania.

16. Odmietnutie odvolania má v podstate rovnaké následky ako zastavenie konania, pri ktorom sa skúma procesné zavinenie. Z uvedeného hľadiska žalobca zavinil, že jeho odvolanie bolo odmietnuté, preto v odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Z dôvodu, že žalovanému, ale preukázateľne a účelne nevznikli žiadne výdavky v súvislosti s odvolacím konaním (v odvolacom konaní bol pasívny), ako to predpokladá § 251 CSP, odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na čl. 4 ods. 2 CSP.

17. Uznesenie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).